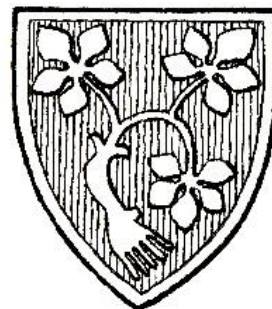




zprávy

roudnické farnosti

32. číslo – listopad 2017



ÚVODNÍK

Stane se někdy člověku, když má pocit, že se s někým nebo s něčím strašně míjí, že ten někdo nebo něco ho najednou nečekaně udeří přímo do nosu. Tak to bylo se mnou a s Památkou všech věrných zemřelých. Vzhledem k mnoha povinnostem jsem už ani skoro nedoufal, že si najdu chvilku času, abych více obrátil své myšlenky k těm z nás, kteří už opustili tento svět, když v tom mi věrní zemřelí vyšli sami vstříc. Stalo se to takto: V našem vznikajícím Ekocentru Zvonice přetváříme část zahrady do podoby bylinkové zahrádky. Je to hodně práce, neboť tento úsek je zavezen mnoha tunami suti a střepů, které přesíváme, abychom získali kvalitnější hlínu, a suť pak vynášíme nad zvonici do velkoobjemových kontejnerů. Tuto práci vykonávají buď dobrovolníci, nebo vykonavatelé obecně prospěšných prací. Najednou za mnou přiběhne pan Robert a hlásí, že narazil na kosti. To není nic neobvyklého. Zvířecích kostí se na zahradě povaluje hodně. Šel jsem se podívat a na první pohled bylo zřejmé, že se nejedná o kosti zvířecí, ale lidské, a navíc hodně staré. Nález jsme oznámili panu Trefnému, řediteli Podřipského muzea. Ten pak ještě se svým kolegou zhodnotil, že kosti byly na toto místo přesunuty druhotně, patrně při rušení nějakých hrobů či jiného úložiště. Poprosil nás, abychom kosti, které budou přístupné, vyjmuli a donesli do muzea. Začali jsme tedy kosti opatrně vyndávat. Nejprve se zdálo, že to bude jen pár hodně poškozených částí, ale při každém pokusu vyjmout kost, která čněla z hlíny na povrch, jsme odkryli další a další. Většinou dlouhé kosti končetin, části žeber, ale někdy i docela zachovalou lebku. Brali jsme je do rukou a ukládali do krabic několik hodin. Básník William Blake píše: „Svůj vůz i pluh veď přes kosti mrtvých.“ Asi nikdy to člověka neosloví tak silně, jako když ty kosti přímo „vyorává“ ze země. Při tak intimním kontaktu s věrnými zemřelými se neubráníte představám o jejich osudu. Myšlenkám na to, že my dnes užíváme svět, který oni včera tvořili. Náš bývalý augustiniánský klášter pochází z roku 1333, od té doby skrze něj prošlo nescetně generací a více či méně se na něm podepsaly. A my se dotýkáme jejich práce. Kromě toho, co lze nahmatat rukama, jsou tu ještě jejich myšlenky, které vyslovily či uskutečnily, jimiž ovlivnily své okolí a ty pak byly předávány až do současnosti. Ještě hůř než složit z hromady kostí a prachu dohromady kompletní skelet, by šlo rekonstruovat příběhy lidí, jimž ty skelety patřily. Nicméně jejich příběhy řetězcem příčin a následků teď ovlivňují naše životy, tak jako naše skutky budou ovlivňovat mnohé generace po nás. Při příležitosti Dušiček jsem se se svou skupinou dětí v rámci hodiny náboženství nad těmi ostatky pomodlil předepsané modlitby.

Pak jsou tu ale osudy lidí, které ještě zůstávají v naší paměti. V rozhovoru s Ervinem Berkym vzpomeneme na Mons. ThLic. Bohumila Koláře, který zemřel 5. 11. 2015 a 15. 11. bude mít výročí pohřbu. Když přijdeme na roudnický hřbitov, procházíme kolem proboštských hrobů. Můžeme vzpomenout na Kolářovy předchůdce otce Josefa Pikoru, který prošel jak německým koncentrákem, tak komunistickými lágry, nebo na generála Huga Vaníčka a tak dále. Máme na čem stavět a z čeho čerpat a pokud z prachu kostí těch, kteří nás předešli, na zahrádce vyrostou léčivé byliny, věřím, že z jejich víry, odvahy a myšlenek, které kolem sebe zaseli, vzejdou ještě daleko úžasnější věci.

Jan Horák

KDO JE KDO



Rozhovor s Ervinem Berkym jsem měl dohodnutý už dávno. Na roudnické faře se svou prací nesmazatelně podepsal. A přesto asi bude nově přistěhovalým farníkům spíše neznámý, protože v současné době jezdí ze svého domova v Dušníkách na nedělní mše do Doksan. Odkud jste přišel do Roudnice?

Pocházím ze Slovenska. Vyrůstal jsem na vesnici Málinec v okrese Lučenec. V osmašedesátém jsme se přestěhovali do Čech. Měli jsme pěkný dům, který otec sám postavil. Rodiče se pak po letech rozvedli. To jsem nesl velice těžko. Tady v kostele jsem poznal tetu (*paní Jiřinku Novákovou, viz Kdo je kdo - Zprávy č. 25*) a otce Bohumila Koláře. Pomáhali jsme na faře. Skládali jsme otci Bohumilovi uhlí.

Kolik vám tehdy bylo?

Třináct let.

A kam jste to uhlí skládali?

Hned jak se vejde z ulice na faru do té předsíňky, tak do první místnosti po levé ruce.

Tam je dnes depozitář.

Nosili jsme to tam po kýblech. Sto metráků. Bylo nás na to asi pět. Učili jsme pana faráře cikánsky: „Ačen Devleha.“ To znamená „Spánembohem“. Moc mě oslovilo, jak se k nám otec choval a jak byl milej.

Sám ještě umíte romsky?

No rozumím, ale už mi to moc nejde. Snažím se mluvit.

Byl jsem tenkrát na faře pečeněj vařenej. Moc na to vzpomínám. Někdy jsem tam zůstal delší dobu do večera, když se třeba něco slavilo. Pak jsem přišel domů pozdě a dostal jsem od otce a musel jsem jít okamžitě spát a bez večere. Ale já už byl po jídle, tak mi to nevadilo. Když pak byl otec těžce nemocný, tak jako by litoval toho, že mi dal tenkrát pár facek jen za to, že jsem zůstal na faře a nedělal jsem nic špatného, nechal si pozvat otce Koláře, vyzpovídal se, dostal poslední pomazání a přijal Tělo Páně. Měl jsem velikou radost, že jsem ho na to mohl připravit. A máma – mámu, tu jsme našli v bytě mrtvou, byl tam plyn. To bylo těžké.

No ale poznal jsem tetu. Když otec Kolář něco měl a nemohl vyučovat náboženství, tak ho teta zastupovala. Říkala mi: „Přijď ke mně, tady máš utržený knoflík, tak ti ho zašiju. Tak jsem přišel, teta mi zašila košili, rovnou jsem se tam vykoupal, teta mi vyvařovala knedlíky s vajíčkama a okurku, mně to chutnalo a už to bude padesát let, co se známe.

Prý jste za ní chodil i do práce.

Ano, když tam nikoho neměla, tak mi půjčila psací stroj a já ťukal na stroji. Také mi zařídila byt a já se mohl odstěhovat od rodičů. Dostal jsem pak od ní jiný stroj a na tom jsem si opisoval písničky, které jsme na faře zpívali. Ten zpěvník ještě mám.

Také jste jezdili v létě na tábory.

Jezdili jsme na chatu za Berounem. Buď vlakem, nebo nás naložili do dvanáctrojky. Ta chata patřila panu doktoru Petru Piřhovi. Říkali jsme mu strejčku. Mám na to krásné vzpomínky. A bylo nás tam hodně. Za ta léta tou chatou prošlo tak čtyřicet dětí, kterým teta pomohla.

Co jste na té chatě dělali?

Učili jsme se. Já jsem se například začal učit psát a číst až v těch čtrnácti letech. Díky tetě a otci Kolářovi jsem se dostal aspoň na toho blbýho zedníka. Vyučil jsem se jako nejlepší s vyznamenáním. Jsem jim za to moc vděčný. Dali do mě hodně a čím jsem starší, tím víc si toho vážím. Udělal jsem pak v Roudnici několik kapliček. U jedné té kapličky, když jsem ji dělal, tak procházela kolem jedna paní a vysmívala se: „To tě Panenka Marie bude líbat za tu kapličku.“ Modlil jsem se za ní, fakt hodně. A po letech, já už myslel, že nežije, jsem ji potkal na sídlišti a ona mi povídá: „Ervinku, já jsem tak ráda, že tě vidím. Tys tu kapličku tak krásně udělal.“ a začala brečet.

Takže jste pak pracoval po okolí jako zedník?

Tři roky jsem se učil. A pak jsem léta pracoval na kostele. Faru jsem opravoval z venku. Byl jsem zaměstnaný v Agrozetu v údržbě a ještě jsem si občas něco přivydělal bokem.

Neměl jste problémy s režimem, když jste byl tak aktivní ve farnosti?

No tak to jsem měl. Dělal jsem v tom Agrozetu asi devět let. Devátý rok jsem začal dělat také správce na hřbitově. I když se to panu předsedovi Národního výboru nelíbilo. Byl jsem tam ani ne dva roky, když jsem našel svou matku v bytě mrtvou. To mě nějak položilo a musel jsem odejít. Nemohl jsem kopat hroby. Jezdil jsem také často v sobotu do Prahy za svou neteří, kterou jsem vytáhl z ohně.

Vytáhl z ohně?

U nás v baráku hořelo. Bydleli jsme u Labe, jak je teď to parkoviště vedle Homolky. A ta neteř, tenkrát jí bylo asi osm měsíců, má ještě staršího bratra, který si hrál s papírem. Zapálil ho a chtěl ho hodit do kamen, ale spadlo to na lino a to začalo hořet a prskat. Postýlka byla hned vedle kamen a začalo hořet prostěradlo. Vběhl jsem tam. Byla zavřená okna. Všude kouř, nic jsem neviděl

a začal jsem se dusit. Nemohl jsem se zorientovat, až jsem uviděl plamen u postýlky. Tak jsem tam skočil, vzal jsem Moniku a nesl ji přes chodbu k mámě na postel. Pak jsem vytáhl ještě Evu a toho Dušana. Byli pod postelí zpocení, vykulení, tak jsem je umyl, dal napít. Monika byla moc popálená. Jedna ruka pryč a noha kratší o dvacet centimetrů. Zdálo se, že to nepřežije. Teď je jí čtyřicet tři a má dvě dcerky. Ale po té nehodě se její rodiče za ni styděli a vůbec za ní nejezdili, tak jsem za ní jezdil do Prahy do Jedličkova ústavu o těch sobotách. V Agrozetu rejпали, že cikán nemůže přijít v sobotu do práce a řešili, proč vozím babičky v neděli do kostela. A pořád rejпали, až jsem se jednou na vedoucího rozkřikl a vysvětlil mu, že může být rád, že jsem křesťan a chodím do kostela a pravidelně do práce a nedělám po víkendech lumpárny jako ostatní. A pak už nerejpal. Třikrát po mně chtěli členství v ROH, ale poděkoval jsem a řekl jim, že na to nemám hlavu. Nedal jsem se, ale cítil jsem, že Duch svatý je se mnou.

Jak jste se vlastně dostal sem do Dušníků?

Bydleli jsme na Slovensku na vesnici. A to mi do dnes zůstalo. Když jsem bydlel v Roudnici v paneláku, tak jsem se nudil, já musím pořád něco dělat. Tak jsem byt v paneláku prodal a odstěhoval se do Dušníků.

A za tetou Jiřinkou chodíte pořád, že?

Pořád. A když tam nejsem, tak si zavoláme. Ale hodně mě tam také zastává dcera. Když má volno, tak uklidí, vytře, udělá, co je potřeba. Tak tetě teď aspoň vrací, jak se o ni teta starala, když byla malá. Když jsem já nemohl, tak ji vyzvedávala ze školy a vodila domů. A i jinak jí v životě hodně pomohla a podržela.

Jan Horák

CO BYLO

KDE JSOU DVA NEBO TŘI:

PROBĚHLY PRVNÍ PÁTEČNÍ NEZÁVAZNÉ HOVORY O VÍŘE

V pátek 10. 11. jsme se v Klášterním klubu poprvé sešli, abychom uvedli v život otevřenou platformu pro společné povídání o otázkách víry. I když nás potěšilo, že na pozvánku pozitivně reagovalo mnoho „nekostelních“ lidí, nakonec jsme se sešli ve víceméně farním složení. Bylo nás 12 a jedno štěně, ve věku od rané dospělosti po ranou penzi, a shodli jsme se na potřebě kypřit a živit, sdílet a obohacovat své promýšlení a prožívání víry – a nenechávat je jen na neděli. Zabývali jsme se evangelním podobenstvím o prozíravých a rozumných pannách, příběh jsme vyprávěli, otáčeli, hnětli, vykládali a přenášeli do života, každý se dostal ke slovu, a i když padaly nejrůznější nápady, nepoprali jsme se a v dobré náladě se rozešli. Příští setkání chystáme na **pátek 8. 12. v 19.00** (výjimečně po mši, výjimečně konané v 18.00) a rádi bychom pokračovali v každodoměsíčním rytmu, hledající ideální formát a ideální náplň. Připojte se!

Zuzana Horáková

CO BUDE

VOLÍME SI PASTORAČNÍ RADU

Dnes, v neděli 12. 11., máme poslední příležitost vhodit do krabice v kostele lístek se jménem vhodného kandidáta členství v naší pastorační radě. Protože již příští týden, tedy v neděli 19. 11., vám bude k dispozici připravená kandidátka s instrukcemi k vlastnímu průběhu voleb. V neděli 26. 11. pak volby proběhnou.

PUTOVÁNÍ SVATÉ RODINY

Jako každý rok máme v adventní době možnost zapojit se do putování ikony Svaté Rodiny po našich domácnostech. Ikona, která podle starobylé východní tradice zpřítomňuje toho, kdo je na ní vyobrazen, se vydá na cestu o první adventní neděli po mši – a na Štědrý den se vrátí zpátky do kostela. Máme tedy nejen příležitost uvítat pod svou střechou nazaretskou rodinu, pro kterou nikdo v Betlémě přístřeší nenabízel, vytvořit příležitost k adventnímu zastavení a ztišení, ale především se setkat nebo navštívit při jejím předávání, a tak být vzácnou návštěvou sobě navzájem. Během listopadu umístíme do kostela tabulku, v níž bude možné se k jednotlivým dnům ve společnosti Svaté rodiny přihlásit. Budeme rádi, když se podaří do Putování vtáhnout třeba i lidi mimo naši farnost, když k němu pozvete své přátele a známé.

ADVENTNÍ KONCERTY

Čekají nás celkem tři. Zvláště nabito bude v neděli 10. 12. V 17.00 vystoupí v kostele Čeští madrigalisté (Diriguje Veronika Hádková. Jan Hádek, Štěpán Ježek – housle, Petra Feistauerová – viola, Libor Mašek – violoncello, Jan Thuri – hoboj, Miroslav Pšenička – varhany). Vstupné činí 100Kč. Téhož dne ve 13.30 bude na Řípu již tradičně zpívat mužský pěvecký sbor z moravského Slovácka Bratříčci – a jejich ochutnávku dostaneme jako každý rok již dopoledne po farní mši. Bratříčci opět vystoupí s programem vánočních koled, letos ale budou obohaceni o instrumentální doprovod. Do třetice a až těsně před Vánoci uslyšíme Rybovu Českou mši vánoční v podání Pěveckého sboru Úštěk, a to v pátek 22. 12.

RORÁTY

Rorátní mše, konané v době adventu ráno před východem slunce za svitu (a ohřevu) svíček a se zpěvem staročeských písní, se rozeběhnou ve středu 6. 12. a budou se konat každou středu a sobotu v 7.15h až do pondělí 18. 12., od kdy budou každý den do soboty 23. 12. Advent je letos o týden kratší, tak nebudeme muset dospávat tolik jako v jiných letech ☺

PRODEJ VÁNOČNÍCH STROMKŮ

Vyhodnotili jsme loňský pokus s prodejem vánočních stromků v Klášterním klubu jako úspěšný a smysluplný, a tak se i letos nabízí možnost pořídit si vánoční stromeček ohleduplně vypěstovaný a uříznutý ve Vědomicích a ekologicky dopravený pouze přes most, ne přes celou Evropu. Se začátkem adventu budou v klubu k dispozici stromky za velmi příznivé ceny. A pokud si nevyberete, bude opět možno domluvit se přímo s pěstitelem, panem Kostelníkem, a dojet si pro stromeček k němu do lesa.

Klášterní klub bude v adventu otevřen:

středa 14.00 – 19.00

pátek 14.00 – 20.00

neděle 10.00 – 20.00

(případně do pozdějších hodin, pokud neusneme.)

PRODEJ KNIH

Nakladatelství Návrat domů, které se zaměřuje na vydávání křesťanské, populárně psychologické a seberozvojové literatury, nám opět dovezlo svou nabídku knih, které jsou k nahlédnutí a zakoupení v kostele. K dispozici jsou i výprodejové tituly za pár korun nebo téměř kompletní dílo populárního C. S. Lewise.

PLETENÍ A BENEFIČNÍ PRODEJ ADVENTNÍCH VĚNCŮ – 2. 12.

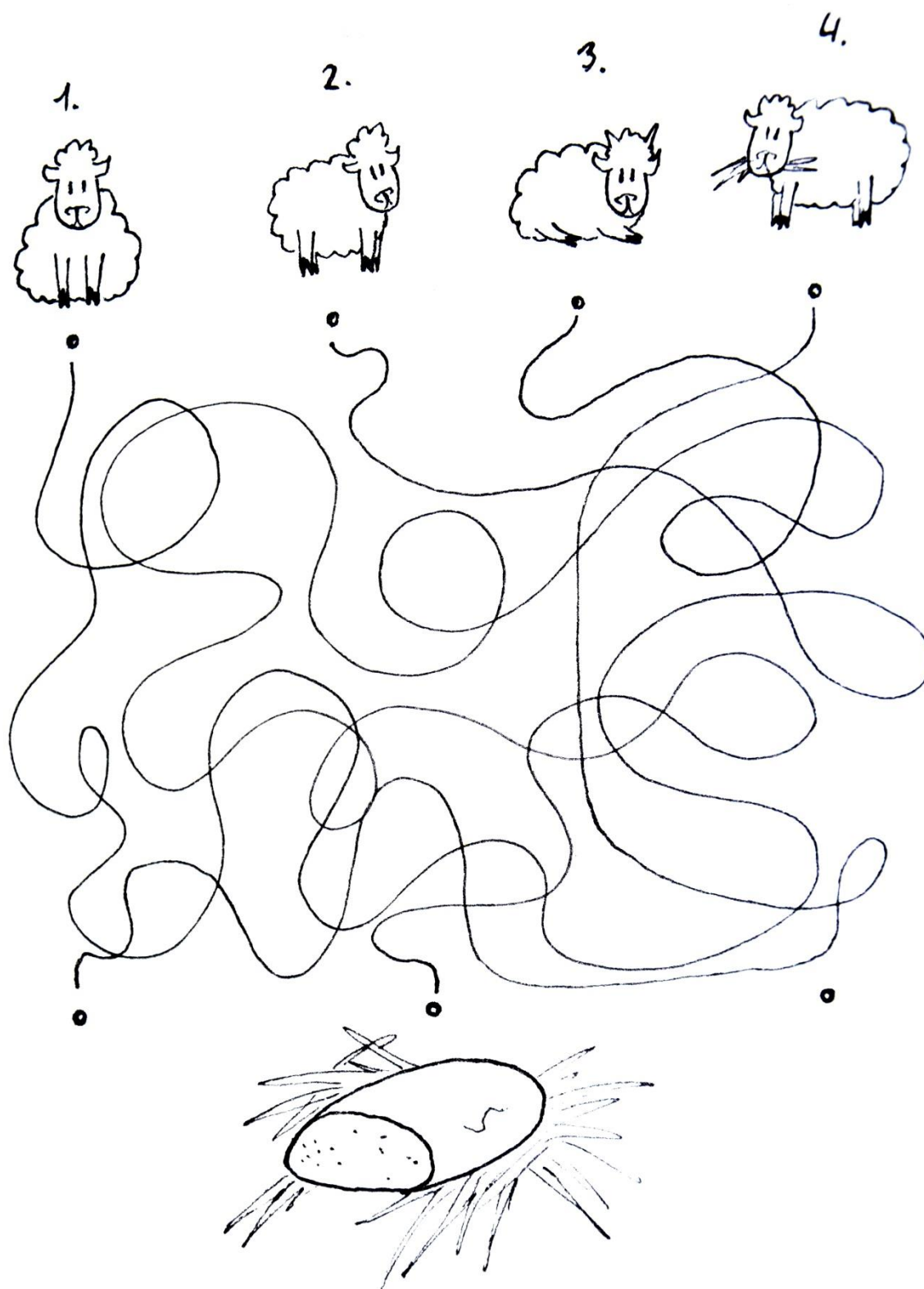
V sobotu 2. 12. se sejdeme v Klášterním klubu, abychom společně uvili a ozdobili adventní věnce na benefiční prodej. Každá šikovná ruka je vítána od 14.00 do 18.00, větve a slaměné korpusy budou připraveny na místě. Věnce pak bude možné si zakoupit v kostele o první adventní neděli 3. 12., na adventním farmářském trhu na Husově náměstí v sobotu 9. 12. a v Klášterním klubu. Výtěžek z prodeje bude věnován Ekocentru Zvonice.

MIKULÁŠ BUDE NA MIKULÁŠE – 5. 12.

Svatý Mikuláš v doprovodu vypečených čertů a mocných andělů opět dorazí do ambitu a kapitulní síně – letos ovšem ne v pátek po hodině náboženství, jak tomu bývalo doposud, ale přímo v úterý **5. 12. v 18.00.**

Zuzana Horáková

Která ovečka se dostane ke své oblíbené pochoutce?



PROGRAM

- so 2. 12. * pletení adventních věnců pro benefiční prodej,
14.00 – 18.00 v Klášterním klubu
- so 2. 12. * slavnostní latinské 1. nešpory z 1. adventní neděle,
19.00 v kostele v Roudnici
- út 5. 12. * Mikuláš, 18.00, vstup kostelem
- st 6. 12. * první roráty, 7.15
- pá 8. 12. * Slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie, mše sv.
v Roudnici v kostele v 18.00
- pá 8. 12. * Kde jsou dva nebo tři... nezávazné hovory o víře, 19.00
Klášterní klub
- so 9. 12. * adventní farmářské trhy na Husově nám. (prodáváme
věnce, prezentujeme farnost)
- ne 10. 12. * Bratříčci – vystoupení po mši a ve 13.30 na Řípu
Čeští madrigalisté – adventní koncert v 17.00 v kostele
v Roudnici

Pravidelně se zpovídá v Roudnici půl hodiny před každou mší sv. s výjimkou neděle. O tuto službu lze také požádat po mši sv. (především mimo Roudnici) nebo si domluvit individuální termín.

KLÁŠTERNÍ KLUB je otevřen vždy ve středu, v pátek a v neděli.

➤ **VŠECHNA ČÍSLA ZPRÁV JSOU KE STAŽENÍ na webu v sekci „O nás“: <http://www.farnostroudnice.cz/o-nas/farni-zpravy/>**

Římskokatolická farnost Roudnice n/L, Komenského 174,

www.farnostroudnice.cz, Facebook/Klasterroudnice